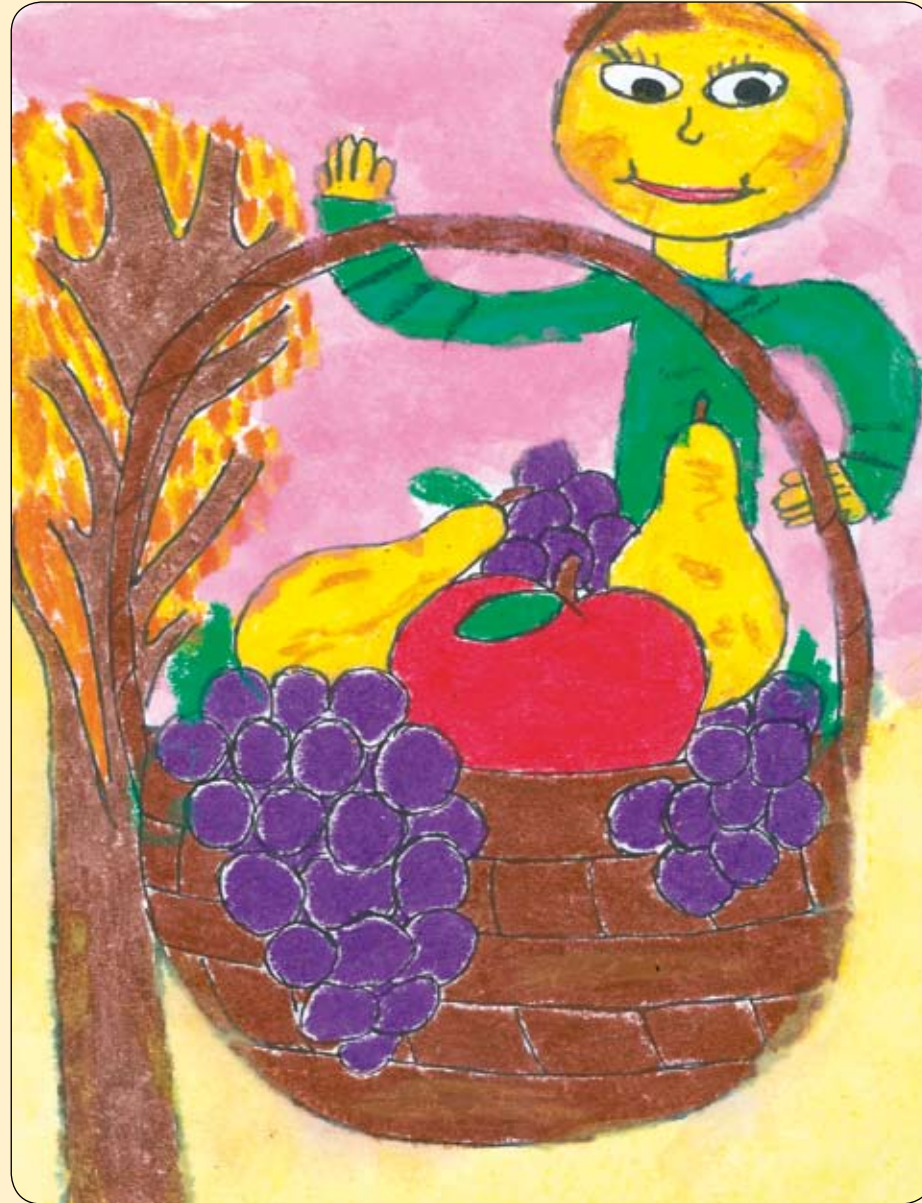

Mézeskalács

62. évfolyam • 2014. október • Ára 50 dinár

Köszöntő

Ilyenkor ősszel nagy változás megy végbe a természetben. Figyeld csak meg a fákat! Egyre színesebbé válnak az erdők, parkok, zizeg az avar a cipőnk alatt. A fák fontos szerepet játszanak az életünkben, nemcsak a környezetet szépítik, hanem tisztítják, vagyis oxigénnel dúsítják a levegőt. Ezért fontos, hogy óvjuk őket, és minél többet ültessünk.

A szép őszi napokon sétálj el a közeli parkba, és gyűjts szebbnél szebb színes faleveleket, terméseket! Ha szerencséd van, még egy kis erdőlakóval is találkozhatasz. Egyikükről, egy fa odvában lakó jópofa állatkáról az októberi Mézesben is olvashatsz. Az összegyűjtött kincsekből aztán nagyon sok mindent készíthetsz, ha egy esős délután éppen unatkozol otthon. Lapozz tovább, és találsz ötlete-

ket is hozzá! Ezenkívül, ha a rossz idő a szobába kényszerít, elő a papírral, színes ceruzákkal, és készíts rajzot az alábbi témák egyikére! Vagy írd meg a te meséd, verset, és küldd el a címünkre! Nagyon örülünk majd neki!

Kriszti

Rajzpályázat:

Novemberre:

– Az erdő lakói, erdei állatok

Decemberre:

– Kis karácsony, nagy karácsony

– Tél

– Havas örömök

Szárnybontogató:

– Mesék, versek

Percsity Petra, 3. osztály, Jovan Mikic' iskola, Szabadka

Október

Kisöccsétől, Szeptembertől
búcsút vesz és útra kél,
paripája sűrű felhő,
a hintója őszi szél.

Hová, hová oly sietve,
felhőlovas szélszekér?
Azt hiszed tán, aki siet,
aki vágat, messze ér?

Sárga levél hull eléje,
amerre vágatva jár,
felve nézi erdő, liget,
de ő vágat, meg se áll.

Dehogy hiszi, dehogy hiszi,
hiszen nem megyen ő messze,
csak addig fut, míg rátalál,
a bátyjára, Novemberre.

Zelk Zoltán

Fedőlap: Cinkler Leon, Jovan Mikic' iskola, Szabadka

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja:
a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő:
Buzás Mihály ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvoda Mišića 1.** ■
Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza
■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

A fa születése

Egy magocska kucorgott a földben.

(Leguggolunk, a szemünket becsukjuk, a kezünket ökölbe zárjuk.)

Csírát hajtott a sötétben.

(Továbbra is guggolunk, de a szemünket kinyitjuk, és az egyik mutatóujjunktat fölemeljük. Az lesz a kis csíra.)

Elindult a napfény felé,

Kidugta a földből a fejét.

(A kinyújtott mutatóujjunkkal azonos karunkat elkezdjük szép lassan fölemelni.)

Holló Dávid

2. osztály, Testvériség-egység iskola, Bajsa

Növekszik, növekszik,

Ágacskává cseperedik.

(Miközben a karunkat egyre magasabbra nyújtjuk, a guggolásból kezdünk fölállni.)

Magasabb lesz évről-évre,

(Már majdnem teljesen fölálltunk.)

Megvastagszik a törzse,

(Egyenesen állunk, karunk magastartásban, de csak a mutatóujjunk van kinyújtva, a többi meg ökölben.)

Újabb ág hajt ki belőle,

(Most a másik karunkat is magastartásba emeljük.)

Majd még sok-sok kis ág.

(Mindkét karunk magastartásban, az ujjaink széttárva, nyújtózkodjunk jó magasra.)

Így nőtt fel végre,

Állat, ember örömére.

(Karjainkkal, törzsünkkel hajladozzunk jobbra-balra, mint a szélben a faágak.)

Szoboszlai Veronika

Játék

Hej, a sályi piacon

Hej, a sályi pi - a - con, pi - a - con,
Al - mát á - rul egy asz-szony, egy asz-szony.
Jaj, de ál - dott egy asz-szony, egy asz-szony,
Ha - tot ad egy ga - ra - son, ga - ra - son.

Hej, a sályi piacon, piacon,
Almát árul egy asszony, egy asszony.
Jaj, de áldott egy asszony, egy asszony,
Hatot ad egy garason, garason.

A gyerekek körben állnak. Az almaárus a kör közepén áll, előtte, szemben vele, guggol egy gyerek, ő az alma. A dal végén egy gyereket az almaárus odaint, aki az alma háta mögé áll.

Vevő: Hogy az alma?

Almaárus: Egy garas.

Vevő: Ki vesz meg?

Alma: (megmondja a vevő nevét, anélkül, hogy látná, csak a hangjáról ismeri fel.)

Mondókák

Október

Október ber, ber, ber,
fázik benne az ember.
Szőlőt csipked a dere,
édes legyen szüretre.

Kemény dió, mogyoró

Kemény dió, mogyoró,
kis mókusnak ez való.
Odújába elrakja,
Télen elropogtatja.

Piros alma

Piros alma, de kerek,
kóstoljuk meg, gyerekek!
Ugye édes, ugye jó?
Nekünk hozta Ősz-anyó.

A piros kabát kalandja

Hújí... hújí... – Matyiék ablaka alatt fűtyült, dudált a szél, és a kertben a fák nyöszörögve hajladoztak, s hullajtották a leveleiket.

– Hullanak a falevelek. Jön az ősz. – mondta Matyi.

– Ki is mosom a piros kabátodat – szólt mami –, a szélben hamarosan megszárad majd.

– Jó, legalább holnap már a piros kabátomban sétálhatok.

Mami kimosta a piros kabátot, kivitte a kertbe, két fa közé kötelet feszített, arra akasztotta.

– Hújí... hújí... – fűtyült a kegyetlen szél. Főkapta a kabátkát a kötélről, s röpítette.

Addig röpítette, míg a piros kabát fönnakadt egy öreg tölgyfa ágán.

– Látogatóba jöttél hozzám? – kérdezte az öreg tölgyfa.

– Nem hiszem – mondta a piros kabát –, úgy történt, hogy éppen ide fűjt a szél. De szeretnék visszamenni Matyiék kertjébe.

– Majd csak érted jön valaki – suttogott az öreg tölgyfa.

De a piros kabátkáért nem jött senki; sem Matyi, sem mami nem tudta, hogy elvitte a szél. A piros kabát sírdogálni kezdett, nagyon vágyódott Matyi után.

Egyszer csak hallja ám:

– Muuuu... muuuú... – S a tölgyfa alá állt egy pirostarka tehénke.

– Vegyél le, tehénke – kérlete a piros kabát –, vegyél le a tölgyfáról, és vigyél haza Matyiék kertjébe!

A pirostarka tehénke szarva nem ért föl a piros kabátkáig.

– Bee... beee... – A tölgyfa alá állt egy fehér szőrű báránka.

– Vegyél le, báránka – kérte a piros kabát –, vegyél le a tölgyfáról, és vigyél haza Matyiék kertjébe!

De a fehér szőrű báránka nem tudott felugrani a piros kabátkáig.

– Nyihihhi... – nyerített egy fekete lovacska, és a tölgyfa alá állt.

A piros kabát sírva kérte:

– Vegyél le, lovacska, és vigyél haza Matyiék kertjébe!

De a fekete lovacska hiába ágaskodott, nem érte föl a piros kabátot.

– Csip-csirip – csiripelte egy színes tolnú madárka, és a tölgyfa ágára szállt.

– Éppen téged vártalak! – örvendezett a piros kabátká. – Végy a csőrödbe, és vigyél haza Matyiék kertjébe!

A madárka a csőrébe kapta a piros kabátot, de a szél kitepte a csőréből, és röpítette, röpítette, vitte árkon-bokron át, s egyszer csak szépen letette Matyiék házának a küszöbére.

Matyi kinyitotta az ajtót, és azt mondta:

– Nézd csak, mami, a szél már meg is szárította a piros kabátomat, és idehozta a küszöbre!

Angol mese

Átdolgozta: Bartócz Ilona

Herbatin Olivér, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Poljković Denisz, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Mese egy vadkörtefáról

Hogy a girbe-gurba de-
rekú, magányos vadkörtefa
hogyan került a gyalogút szé-
lére, azt már senki sem tudta.
Bizonyára valami kózsza szél
hozhatta magával sok-sok
éve.

– Mit hoztál? Mit hoztál?
– kérdezgették tőle a virá-
gok, a szél pedig pajkosan
válaszolt:

– Gyimet-gyomot, vackor-
magot!

– Vidd innen! Vidd innen!
– kapkodták bóbitás fejüket
a virágok, a szél pedig to-
vább szaladt a fiatal gyümöl-
csösbe.

– Mit hoztál? Mit hoztál?
– tudakolták a kényes cseme-
tefák.

– Gyimet-gyomot, vackor-
magot!

– Vidd innen! Vidd innen!
– csapkodtak a zsenge ágak,
mire a szél megfordult, neki
az erdőnek, de ott meg a töl-
gyek állták útját:

– Hé, te! Mit hoztál?

– Gyimet-gyomot, vackor-
magot! – bohóckodott a szél,
de a büszke fák haragosan
rázták a lombjukat:

– Vidd innen, amíg szépen
mondjuk!

Elejtette hát a szél a vad-
körtemagot a gyalogút mel-
lett, az erdő és a gyümölcsös
között, és mint aki jól végezte
dolgát, továbbfutott.

Ki is nőtt azon a helyen a
vadkörtefa, aki senkinek sem
kellett, s még a gyalogút is
berzenkedett, amiért egy kis
kerületet kellett tennie miatta.

Idővel azért megszokták,
hogy ott áll, de még a virágok
is vackornak csúfolták. Ágain
néha szarka cserregett, vad-
galamb tollászkodott, csak
fészket nem rakott rá senki,
pedig nagyon szerette volna.

– Alacsony vagy! – fity-
málta a rigó, és inkább egy
jegenyére szállt, mert az azt
ígérte, hogy az égig hintáz-
tatja.

– Nincs rajtad alkalmas
odú! – sajnálkoztak a cine-
gék. – Bezzeg az erdei tölgye-
ken kettő is akad!

Aztán a csókák lármáztak
elégedetlenkedve körülötte:

– Sehöl szomszédság, aki-
vel jól lehetne veszekedni!
– És elrepültek az erdőbe.

Körtéit szívesen leszórta,
de még a süncsalád sem te-
lepedett le alája.

– Brr! – mondta az öreg
sün, amint belekóstolt a fa-
nyar gyümölcsbe, és inkább
eldöcögött a gyümölcsösbe.

Ott illedelmes sorokban
álltak a nemes gyümölcsfák.
Fiatalok voltak, jól ápoltak,
és piros almáikkal, csengő
barackjaikkal nemegyszer
csúfondárosan kinevették
a vadkörtefát. Az ő ágait

minden évben megnyesték,
és permet védte őket a kár-
tevőktől. A vadkörtefát nem
védte semmi.

Egyszer harkály doktor vé-
gigkopogtatta, és rosszállóan
csóválta meg a fejét:

– Meglehetősen kukacos
vagy, öregem! Miért nem vi-
gyázol magadra? És milyen
girbe-gurbán állsz itt! Mintha
egyszerre háromfelé akar-
nál elindulni. Végy példát a
tölggyről, vagy a jegenyéről és
húzd ki magad!

– Megpróbálok! – recs-
csent nagyot a vadkörtefa, de
bizony csak egy száraz gallya
tört le. Összekoccantak a bó-
bitás virágfejek, amint közé-
jük bukkott a fűbe.

– Mi az? – suttozták ijedten.

– Valami lesz! – mormolta
a közeli patak.

A hegyek mögött már reg-
gel óta nyugtalankodott egy
izgága vihar. Most elővágtat-
tott, felhőinge duzzadozott,
villámos ostort pattogtatott:

– Uccu, világ, verekedni
akarok!

– Igrum-burgum, hordd
el magad! – mordult rá öblös
sziklahangon a hegyoldal, de
a vihar tovább vijjogott.

– Meg akarom mutatni,
milyen erős vagyok! Ki birkó-
zik meg velem? Na, ki?

Az erdő fái egymás nyaká-
ba borultak ijedtségben, és a

gyümölcsösben földig hajolt
minden ág.

– Gyáva népség! – ka-
cagott a vihar. – Mindjárt
csinállok nektek égháborút,
és minden fának letöröm a
derekát!

Már éppen nekilódult,
amikor a felkavart porfelhő-
ben hirtelen maga előtt ta-
lálta a vadkörtefát. Az kitárta
göcsörtös ágait:

– Hagyd békén ezt a tá-
jat! A kertben most érik a
gyümölcs, az erdő tele van
madárfészkekkel, a fészkek
aligpelyhes fiókákkal.

– Hát aztán? Téged ki kér-
dezett?

– Te!... Azt kérdezted: ki
birkózik meg veled. Hát majd
én!

– No, akkor ki is téplek
egyetlen csavarintással, te
vackor!

Egy pillanatig dermesztő
csend lett, aztán a vihar be-
lekapott a vadkörtefába. Csav-
vargatta, tépte, cibálta, de

minél jobban rázta, az annál
jobban kapaszkodott a föld-
be a gyökérlábaival, és annál
hevesebben csapkodott bele
a vihar szélfelfújta, kevély
arcába. Közben minden ága-
boga recsegett, ropogott,
alig maradt rajta körte, de
nem hagyta magát. Mindig
úgy hajladozott, hogy a vihar
ne tudja igazán megragadni,
s végül már ő pörgette ágai
között a haszontalant. Bez-
zeg most jó volt, hogy olyan
girbe-gurba, mert még a
vihar is eltévedt rajta. Dühö-
sen kapkodott, s amikor látta,
hogy nem megy semmire,
mégében hozzávágta a fá-
hoz a villámstorát. Sistereg-
ve találta el az egyik ágát, de
a következő pillanatban dö-
rögve ráförmedt az ég:

– Takarodj! Szégyelld ma-
gad, ez nem volt becsületes
erőpróba!

A patak is tajtékozott:

– Mit tettél ezzel a sze-
gény fával?

Fehér Csongor, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Az bizony tövig égett
volna a villámstorától,
ha el nem hasad a vihar fel-
hőinge, és meg nem ered
az eső. Iszkolt a vihar, meg-
tépázta, vissza sem mert
nézni. Ilyen csúfság még
sohasem érte!

A vadkörtefa elveszítet-
te a legerősebb ágát. Most
már nemcsak girbe-gurba
volt, hanem csonka is. Cso-
dák csodája, másnap mégis
ráröppent a rigó, és azt kér-
dezte:

– Megengeded-e, hogy
rajtad füttyörésszem el a leg-
újabb dalomat?

Hogyne engedte volna!

Aztán a cinegék jöttek, és
fürgé csőrükkel végigtiszto-
gatták.

Amikor megköszönte, azt
válaszolták:

– Szívesen, szívesen, más-
kor is!

Sünpapa odahívta egész
népes családját, és a sok le-
hullott vadkörtét mind a tús-
kéikre szedték.

– Nincs ennél kitünőbb
gyümölcs! – mondták.

– Nincs ennél derekabb
fa hetedhét vidéken! – bólo-
gattak a gyümölcsös kertben
a fák.

– És milyen szép! – néztek
fel rá este a bóbitás virágok,
s egymásnak suttozták hal-
kan:

– Látjátok?... Az ágaira
fészket raknak a csillagok!

Fésűs Éva

A szedres gombóc

Késő délután volt, és Szél Jankó szokásához híven éppen délutáni sziesztáját töltötte: az ablakban üldögélve figyelte a járókelőket. Ilyenkor a legcsendesebb a ház. Anya Bébibabát altatja a hálóban, apa dolgozik, Zsüninek és Bószinek pedig csendben kell lennie, ne hogy megzavarják kistestvérük álmát. Most éppen főzőcskéztek.

– Szél Jankó! Gyere, főzünk valami finomat – hívogatták a gyerekek a lustálkodó világutazót.

Nem tudom, említettem-e már, hogy Szél Jankó, világutazó kalandjainak befejezte után, amikor a kiscsalád tagja lett, belefogott egy igazi szakácskönyv megírásába. Zsüni a megmondhatója, hogy Szél Jankó micso-da mesterszakács. Egyik kedvence a szedres gombóc.

– Na jó... – ásít fáradtan Jankó. – De akkor szedres gombócot főzünk. És nem játszásiból, hanem igazából ám. Munkára föl!

– Nézzük először is a hozzávalókat: krump-li, liszt, cukor, pici só, olaj, zsemlemorzsa és a legfontosabb: a szeder. A mennyiség változó, de tekintettel arra, hogy a gombóc nagyon fincsi, legalább egy kiló krumplit meg kell főzni és fél kiló szedret előkészíteni, hogy mindenkinek jusson belőle. Gyorsan, gyorsan, menjetek el Tatához szedret szedni, én pedig megkeresem Mamit, és máris munkához láthatunk.

Öt perc sem telik el, máris együtt a gombóckészítő osztag. Mami és Tata szerencsére bármikor kaphatók egy kis gombócozásra. Szél Jankó először Mamival meghámozza a krumplit, majd sós vízben odateszik főni egy nagy fazékban.

– Szél Jankó, ne úgy fogd azt a kést, még megvágod magad! – figyelmezteti Mami a kis szakácsot.

Ezalatt Zsüni és Bószí Tatával szüretelik a szükséges mennyiségű szedret. – Vigyázni kell, csak a valóban érett szemeket szedjük le, mert az éretlen szemektől savanyú lesz a gombóc – magyarázza Zsüni.

Zsüni és Bószí ezután jól megmossák a szedret, majd egyenként beleforgatják a cukorba. Mami ezalatt összeállítja a tésztát. A főtt krumpliból püré készül, ehhez adagolja Szél Jankó a lisztet és az olajat, természetesen kellő szakértelemmel, hogy megfelelő minőségű tésztát kapjunk.

– A tészta akkor jó, ha elválik a tál falától, és jól formázható. Ezt Mamitól tanultam – büszkélkedik Szél Jankó.

Most pedig következik Zsüni kedvenc része. A tésztából kis gombócokat formálunk, kissé szétlapítjuk őket, és egy-egy szedret nyomunk beléjük, majd újra „becsukjuk”, hogy ne kandikáljon ki a szederszem.

– Igen ám! Erre különösen oda kell figyelni, mert ha kukucska a szem, szétfő a gombóc, és oda a vacsora – figyelmeztet Zsüni, miközben bekap egy szedret.

– Zsüni, te megeszed az összes szedret! Nem marad a gombócba! – figyelmeztet Mami.

– Na jó, nem eszem többet – mondja Zsüni, majd bekap még egy szemet, a biztonság kedvéért.

Szél Jankó már odatette a vizet, és amikor olyan forró, hogy a kismalacok leforrázhatnak vele a farkast, Szél Jankó kellő óvatossággal beledobálja a gombócokat a vízbe.

– Putty, putty, putty! Bószí, menj innen, ne hogy leforrázd magad! – Szél Jankó megkeveri a gombócokat, miközben a lábát lóbázza, és Bószivel veszekszik.

Mami megpirítja a zsemlemorzását, majd megcukorozza.

– Amikor a gombócok felúsznak a víz tetejére, az azt jelenti, hogy megfőttek, és beleforgathatjuk őket a cukros zsemlemorzsa – magyarázza Zsüni.

– Bószí, vigyázz, az még forró, megsütöd a szád! – figyelmezteti Zsüni kisöccsét, aki torzkodni próbál.

– Jaj, ez nagyon finom! – közben apa is belepóztott a konyhába a pirított zsemlemorzsa illatára, és már be is kapott egy gombócot.

– Jaj, apa, nincs még megterítve! – szól rá Zsüni.

– Csak ezt az egyet ettem meg, no... – mondja apa némi büntudattal.

– Lám kacsintott a szedel! – kiabálja ravaszkodva Bószí, és kihasználva Zsüni csodálkozását, gyorsan bekap ő is egy gombócot, de rögtön ki is köpi: – Jajaj, a nyelvem!

– Mondtam, hogy süti! – ismétli Zsüni. – Te vagy a hibás, mert nem fogadtál szót.

– De apa is evett! – tiltakozik sírva Bószí.

– Mert ő már nagy, és tud vigyázni – magyarázza Mami. – No, gyere, majd megfűjünk, jó?

– Nézd csak, apáé már ki is hült... Ülj az ölembe, megesszük együtt – mondja apa. Bószí máris boldogan mászik apa ölébe. Mégiscsak ott a legfinomabb az étel!

Most már vidáman kacarászva mondja apának:

– Képzeld, megint lám kacsintott!

– Kicsoda?

– Hát a szedel!

– Szedel vagy nem szedel, én szedek magamnak, és megeszem mind, aztán szedek még egy tányérral, és azt is mind megeszem! – rikkantotta Szél Jankó, majd szedés közben is bekapott pár gombócot, hogy ne legyen üresjárat.

Jó étvágyat mindenkinek, aki kedvet kapott ahhoz, hogy elkészítse Szél Jankó szedres gombócát!

**Toma Viktória
Bicskei Anikó rajza**

A kis fa

A gyerekek fát ültettek az út mellé. A fa gyökeret eresztett, és nőni kezdett. Egy fiú elment mellette. Leszakított egy levelet. Összegyúrta és eldobta.

– Miért szakítottam le? – gondolta. De aztán megnyugodott.

– Mit számít egy levél? A fának sok levele van. Arra ment egy másik fiú. Letört egy ágat. Azt gondolta:

– Mit számít egy ág? A fának sok ága van.

Arra szaladt egy kislány labdával. Feldobta a labdát. Az meg – puff – éppen a fára esett. Letörte a fa felső ágát.

– Hát ez baj! – komolyodott el a kislány. – De ettől még nem hal meg a fa. Nő neki új ága.

Jött egy kecske. Rágcsált egy kicsit a fa kérgéből. Megállt ott egy ember. Hozzátámasztotta a biciklijét. Az is ledörzsölt egy kicsit a fa kérgéből. Jött egy fiú az új biciskájával.

– Mindjárt kipróbálom, hogy jó-e. Levágta az egyik maradék ágat.

– Jó éles a bicskám! – örült.

A kis fa száradni kezdett. Jöttek a gyerekek, akik ültették.

– Ej-ej! Úgy látszik, itt nem tud megnőni a fa. Biztosan rossz a föld.

Gárdonyi Géza

Radics Dániel, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Hintázó vers

Erdő, erdő fekete,
Ring a nyárfa levele.
Őszi szellő fújdogál,
Fázik most a sok madár.

Nyújtózik a kis bogyó,
Itt pihenni jaj, de jó!
Piros lett a kalapom,
Hintázik a gallyakon.

Hinta, hinta, szállj, repülj!
Tücsökné hegedül.
Pókháló a köpenyem,
Szétterül a zöld gyepen.

Csillanj, villanj, aranyzál,
Sárgarigó kiabál,
Kell-e dió, gesztenye?
Szaladj érte messzire!

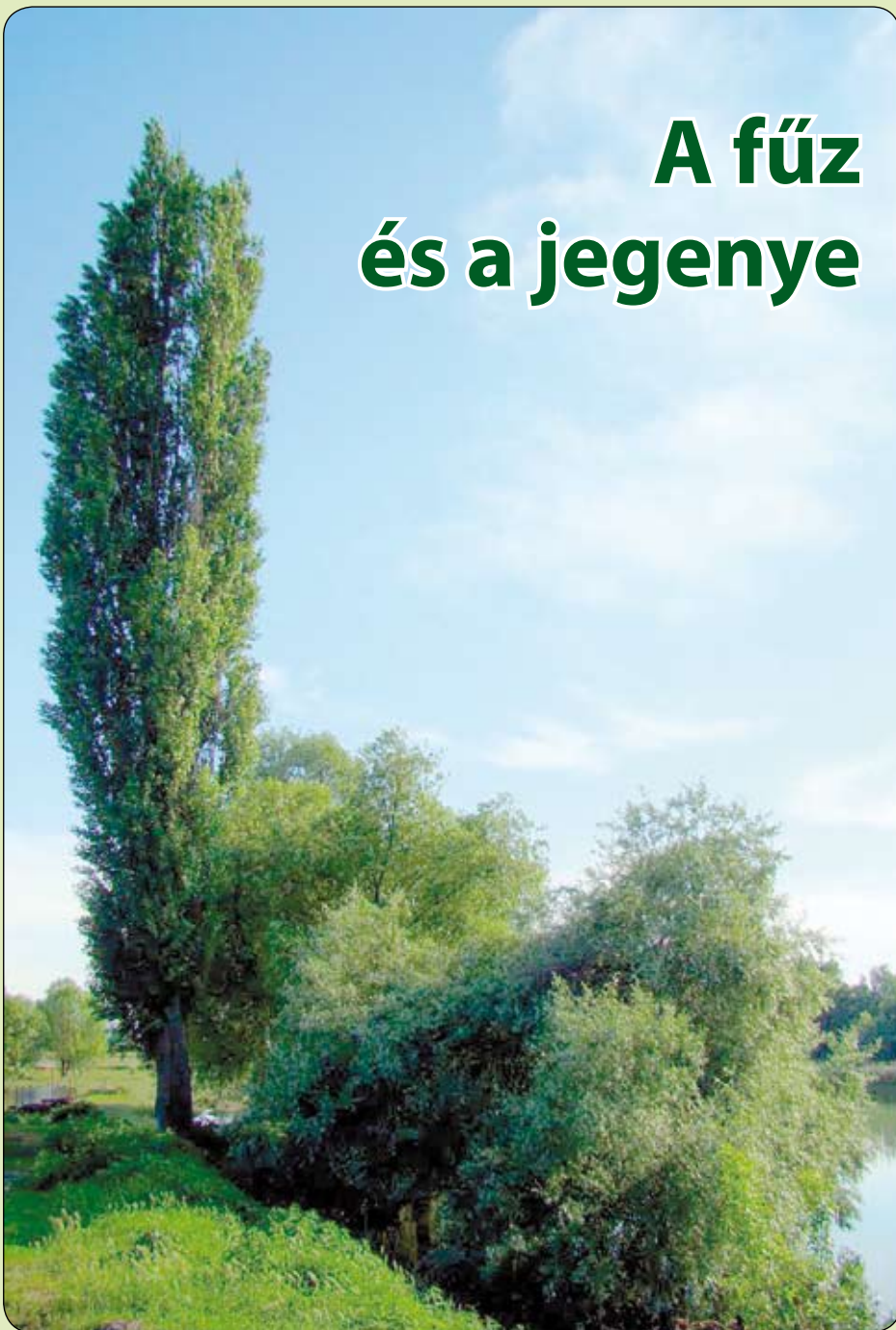
Tasnádi Varga Éva

**Jelica Kolopar,
3. osztály,
Október 10.
iskola, Horgos**

A fűz és a jegenye

Szerette a fűzfa a jegenyét.

A görcsös-görbe karú, hajlott hátú fűz az egyenes sudarú, karcsú derekú jegenyét.

Rút volt a fűz és szomorú emiatt nagyon, hiszen nap nap után látta magát a folyó tükreben.

A jegenye szép volt. Nem cicomázta magát semmivel. Felhő simogatta lombjában egyetlen ékszert hordott: a napot.

Közöttük a folyó, s a folyón túl a pusztá mérte a távolságot.

De ez a távolság mérhetetlen volt.

A fűzfa minden hajnalban szerelmes, szép üzeneteket küldött a jegenyének. Madarak vitték az üzenetet, dalos madarak. Ott fürödtek reggelként a folyóban, a fűzfa lábánál. Ők voltak a fűzfa kériói. Körülröpdösték a jegenyét, s úgy dalolták el neki a fűzfa szerelmét.

A jegenye nem válaszolt. Állt némán és magasan. Magában így gondolkodott:

„Innen belátni a világot. Az ölelkező utakat, a szelíd dombokat, messzi erdőket és vidám városokat. És engem is lát mindenki. Utat mutatok a fáradt vándoroknak, akik tudják, hogy ott mögöttem tanyát találhatnak, ahol megpihenhetnek. Én szeretek látni és szeretek segíteni. Mit láthat a fűzfa, és ki baján segíthet ő? Alacsony és görbe hátú, gyökerei között békák kuruttyolnak. Nem hozzám való.”

És a madarak hiába dalolták a fűzfa üzenetét.

Telt-múlt az idő. Egy este vándor kelt át a folyón, letört egy fűzfaágat, és furulyát fargott belőle. Továbbvándorolt, azután megpihent a jegenye alatt. Messziről szakadt a vándor, s nagyon kedves kedvese siratta

távol. Este az árnyakkal együtt nő a bánat, s a vándor, hogy elűzze, megszólaltatta a fűzfafurulyát.

Szépen szólt a furulya. A vándor bánata együtt zengett a fűzfa szerelmével.

Fényesebben ragyogtak a csillagok. Sokkal fényesebben, mint máskor. Közelebb jöttek a földhöz, egészen közel, hogy jobban hallhassák a dalt.

A vándor erősebb lett. A jegenye kivirágzott.

A vándor vidámabb lett, és hét nap, hét éjjel muzsikált.

A jegenye pedig így gondolkodott:

„Mégsem haszontalan fa a szomorúfűz. Lám, felvidította a vándor szívét.”

És másnap a dalos madarakkal üzenetet küldött a fűznek...

De a madarak hiába dalolták körül a fűzfát. Kiszáradt. Görcsös karja, görbe háta gyászosan tükrözött a folyó vizében.

Emberek jöttek, a közeli mezőn dolgozók.

Kivágták a fűzfát, s tüzet raktak belőle. Éppen a jegenye alá. Ezen a tűzön melegítették meg szegényes ebédjüket.

– Rossz fa ez, nedves. Nagy a füstje – szólt az egyik ember.

A gomolygó füst lassan átölelte a jegenyét.

A jegenye sírni kezdett. Suttogtak, susogtak a levelei.

– Nézd csak – kiáltott megint az egyik ember. – Nem fúj a szél, és mégis hogy reszket a jegenye levelei!

Azóta van, hogy akár fúj a szél, akár nem, a jegenyefa levele mindig suttog-susog, suttog-susog...

Gáli József

Tökcsalád

Ha vannak otthon dísztököcskéid, nagyon aranyos figurákat készíthetsz belőlük. Ehhez a háromtagú tökcsaládhoz három tököcskére lesz szükséged.

További kellékek: néhány darabka dekorgumi, gombostűk, alkoholos filc, szalagcsíkokcskák, egy fél zokni

Dekorgumiból vágd ki a szemeket, orrot, a papának bajúszot, az anyukának virágot a hajába! Az elemeket gombostűvel rögzítsd! Ehhez kérj segítséget, mert a kemény tökhéjakat nehéz átszúrni. Rajzold meg a szájukat, esetleg gombot az ingre! Végeztül szalagból köthetsz masnit, amit a nyakuk köré erősítesz. A zokniból pedig készíts sapkát a tökgyereknek!

Máris készen van a jópofa tökcsalád.

Természetesen más figurákat is készíthetsz dísztökből, csak engedd szabadjára a fantáziád!

Vidám barkácsolást!

Gesztenyefalevél

Találtam egy falevelet,
gesztenyefa levelét.
Mintha megtaláltam volna
egy óriás tenyerét.

Ha az arcom elé tartom,
látom, nagyobb, mint az arcom.
Ha a fejem fölé teszem, látom,
nagyobb, mint a fejem.

Hogyha eső cseperegne,
nem bánnam, hogy csepereg,
az óriás nappal-éjjel
óriási tenyerével
befödne a fejemet.

Nemes Nagy Ágnes

Cérna Viktor,
2. osztály,
Október 10.
iskola, Horgos

Itt van az ősz

Fehér Barnabás
2. osztály,
Torda

Sörös Hajnalka
2. osztály,
Testvériség-egység iskola,
Bajsa

Szabó Alex
1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Szabadka

Kuti Lili
1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Szabadka

Szabó Bojana
3. osztály, Testvériség-egység iskola, Erzsébetlak

Topalović Dragan
2. osztály, Testvériség-egység iskola, Bajsa

Óvári Anita
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szenci Noémi
2. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Sándor Dávid
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Strudi Virág
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Janković Piroška
3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Bacsa Dávid
2. osztály, Testvériség-egység iskola, Bajsa

Makkhullás

Északról jön,
szalad a szél,
süvít, fűtyül,
sokat mesél.

S mikor elmond
egy egy tréfát,
megnevelteti
a tölgyfát!

Kacagása a fát
megrázza,
s ettől van
a makk hullása!

Barabás Éva

Szárnybontogató

Nyári élmény

Az én nyári szünetem elég izgalmas és élménydús volt. A legjobban az Interetno fesztivál tetszett. Az Interetno fesztiválon felléptek különböző népviseleti ruhákban, és táncoltak is, a saját viselethez méltóan. Nagyon szépek voltak. A fesztiválon vásár is volt. Amikor a táncosok befejezték a táncot, akkor tűzijátékkal búcsúztak el. Nekem ez volt a fénypont. Gyönyörű volt.

**Horvát Melitta, 3. osztály,
Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka**

A kiserdei medencén

Egy napsütéses augusztusi napon a nagymamámmal és az unokatestvéremmel, Erikkel ellátogattunk a kiserdei úszómedencére.

Délután 14 órakor kerékpárra ültünk, és megindultunk az uszoda irányába. Negyed óra alatt odaértünk, és a kijelölt helyen lezártuk a kerékpárjainkat.

Jegyét váltottunk, majd megfelelő helyet kerestünk a csomagjainknak. Találtunk is egy üres padot. Erik és én fürdögatyára vetkőztünk, és sietős léptekkel a csúszda felé tartottunk. Mindketten szeretünk csúszdázni, ezért egymás után többször is lesiklottunk rajta. A kék kanyargós csúszdára csak az mehet fel, aki előzőleg jegyet váltott rá. A csúszdázók biztonságáról vízimentők gondoskodtak. Amikor a csúszda bezárt, átmentünk a mélyvízi medencébe úszkálni és ugrálni. Ez alatt az idő alatt a nagyim napozott a medence közelében. Amikor jól elfáradtunk, mi is a mamám mellé telepedtünk megszáradni. Kis idő elteltével hármásban elindultunk fagyizni. Jőmagam epres-csokis fagyit választottam. Fagyizás után Erik és én kártyáztunk, a mamám pedig rejtvényt fejtett egy padon.

Az idő hamar elrepült. Kimerülten, de elégedetten pakolászni kezdtünk, és hazafelé indultunk.

**Jenei Noel, 4. osztály,
Duro Salaj iskola, Szabadka**

Szünidei élményeim

Egyszer elmentünk Földvára a dédihez, és ott felmentünk a padlásra. Körülnéztünk, és láttunk evezőlapátokat, méhkaptárt, fateknőt. A teknő mögül kibújtak a kiscicák. Négy szép, tarka cica volt. Nagyon megszerettük őket. Dédimama megígérte, hogy kapunk két kismacsskát. Már alig várom, hogy hazahozzuk őket Temerinbe.

Bakos Réka, Temerin

Szünidei élményem

A nyári szünidőben sok szép élményben volt részem, de csak az egyiket mesélem el.

Egyik nap a családommal megbeszéltük, hogy elmegyünk Palicsra az állatkertbe.

Útközben sok autóval találkoztunk, nagy volt a forgalom. A hosszú út után, amikor megérkeztünk, már nagyon izgatottak voltunk. Megvettük a jegyeket, és besétáltunk a kapun. Sok állatot láttunk: tigrist, oroszlánt, barnamedvét, jegesmedvét, fókát, hódót, krokodilt, elefántot. A majmokon nagyon jól szórakoztunk. Le-fel rohagáltak, mindenholva felmászta, nagyon neveltségesek voltak. Amikor elfáradtunk, letelepedtünk az egyik padra és fagyiztunk. Nagyon gyorsan elmúlt az idő, és haza kellett indulni.

Még jó, hogy fényképezőgépet is vittünk magunkkal, így most a képek nézegetése közben újra át tudom élni az emlékeket.

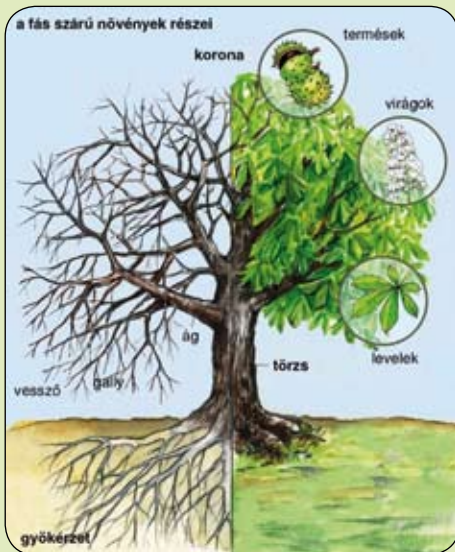
**Rajšli Edvin, 4. osztály,
Ivo Andrić iskola, Budiszava**

Lombhullató és örökzöld fák

Az erdők legjellemzőbb élőlényei a fák, de sok más élőlénynek is védelmet, biztonságot és élelmet nyújtanak. Milyen növények is a fák? Látjuk, hogy nagy termetűek, törzsükkel és koronájukkal nagy helyet foglalnak el. Azt már inkább csak sejtjük, hogy vastag gyökérzetük, amellyel a talajba kapaszkodnak, csaknem akkora, mint a koronájuk. A törzs a fa legidősebb része. Felfelé ágakra bomlik, majd egyre tovább ágazik: újabb és újabb gallyakat, vesszőket növeszt. Így a fa koronája egyre magasabbra tör a fény felé. A gallyakon és a vesszőkön levelek, virágok, majd termések ülnek.

Miért hullanak le ősszel a falevelek?

A fák és bokrok legnagyobb része télen pihen, és erre úgy készül fel, hogy a leveleit le-

hullatja. Biztosan ti is láttátok már, hogyan sodorja az őszi szél a szépen színezett, kerengve lefelé hulló leveleket. A növények őszi lombhullása alkalmazkodás a hideghez. Télen a fák élettévékenysége szünetel. A fának e „téli álma” tulajdonképpen önvédelem. A kemény fagyban jéggé dermedne a fa nedvkészlete, és valósággal forgáccsá feszítené szét a fát. A Föld néhány pontján, ahol a különleges földrajzi adottságok következtében nincs tél, nem alusznak téli álmat a fák. Megsárgulnak és lehullanak a levelek, de már ott vannak az új rügyek, és hamarosan ki is bomlanak.

Miért örökzöld a fenyő?

Vajon miért nem csupaszok soha az örökzöldek? A lomblevelű fák minden ősszel „le-

vetkőznek”, elveszítik a leveleiket, egész télen kopaszon állnak. A fenyők viszont általában csak többévenként és részletekben váltják a tűiket, és bármikor pillantunk is rájuk, mindig barátságos, zöld tekintettel néznek vissza ránk. Ezért hívjuk őket örökzöldeknek. A szétfagyástól megvédi a fenyőfákat a gyanús, terpentines nedvük. A szibériai tajgában mégis előfordul, hogy a 40-50 Celsius-fokos hidegekben ágyúlövészerű durranással hadd meg egy-egy megfagyott óriásfenyő.

Ha a lucfenyő vagy az ezüstfenyő is lehullaná ősszel a leveleit, decemberben nem lenne karácsonyfánk.

Mit nevezünk avarnak?

A lombhullató fák minden ősszel lehullatják a leveleiket. A fák alatt lévő száraz levélzöngyeget avarnak nevezzük. A levelek minden ősszel hullanak, de az avar mégis mindig ugyanolyan vastag marad. Az alsó rétegek ugyanis fokozatosan elkorhadnak, lombföld keletkezik belőlük. Ezt kertészetekben is kitűnően tudják használni, különösen a bükkösökből származó lombföldet, amelyből a növények sok értékes tápanyagot vehetnek fel.

Tudod-e?

Az áruklodó évgyűrűk

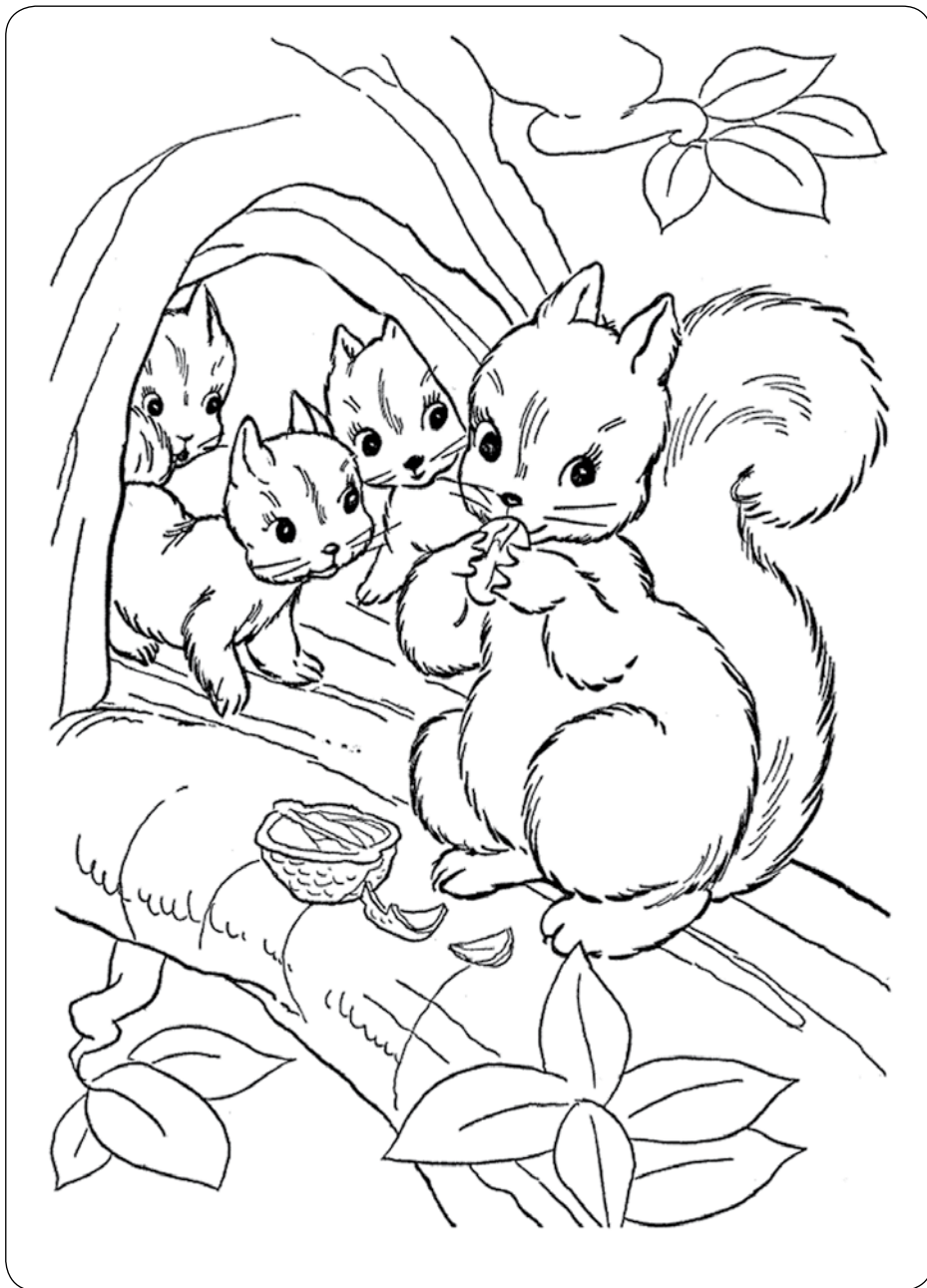
A fák törzse különböző vastagságú. Egyeseké lassan vastagodik (pl. a bükké és a dióé), másoké gyorsabban. A tölgy törzsének átmérője 20 év alatt körülbelül 10 cm-rel növekszik. A kivágott fa rönkjén azt is láthatod, hogy évgyűrűi nem egyforma szélesek. A vékony gyűrű azt jelzi, hogy abban az évben, amikor kialakult, a fa életfeltételei rosszabbak voltak, például szárazság volt. Ha a tisztáson, réten farönkre bukkansz, figyeld csak meg, hogy az évgyűrűk nem mindenhol egyenlő szélesek! Általában az egyik oldalon keskenyebbek, mint a másikon. Ezt a tájékozódáshoz is felhasználhatod. Ugyanis a magányosan álló fák északi oldala általában több nedvességhez jut, mint a napsütötte déli. Ezért a törzs északi oldalán szélesebbek a tavasszal kialakuló világos évgyűrűpázták.

Válaszolj!

1. Miért hasznosak az erdők?
2. Vizsgálj meg egy lomblevelet és egy tűlevelet! Mi a különbség köztük?
3. Mi jellemző a lombhullató és mi az örökzöld fákra?

Színezd ki!

24

Tobozszedők

Fenyőtobozt gyűjt
Gyurka, Klára –
megtelik a kosárájuk
nemsokára.

Diadal lesz az
út hazáig,
a sok toboz-állat ritka
kinccsé válik.

Ily állatok messze földön
nem akadnak.
De élelem hol terem majd
ennyi vadnak?

Rákos Sándor

Minden toboznak
nevet adtak:
ezt bölénynek nevezték el,
azt vadkannak.

25

Barkács

Levélképek

26

Egy őszi séta során gyönyörű, különböző színű és alakú faleveleket gyűjthetsz össze. Egy kis fantáziával szebbnél szebb képeket készíthetsz belőlük.

Először préseld le őket! Keress újságokat, a legjobb a fekete-fehér oldalú. A száraz leveleket helyezd bele az újságpapír lapjai közé! Ne takarják egymást a levelek, mert különben összeragadnak. Tegyéél néhány súlyosabb könyvet nehezezként az újság tetejére, és hagyd így néhány napig! Ha megszáradtak és kisimultak a levelek, vedd elő őket!

Terítsd le az asztalt, ahol dolgozni fogsz, majd kezdődhet a barkácslás.

Szükséges eszközök: folyékony ragasztó, papír, amire felragasztod a leveleket, préselt levelek, olló

Először is képzelj el, mit lehetne a gyűjtött levelekből kirakni! Rakosgasd, próbálgasd, majd ha megtaláltad a levelek helyét, ragaszd fel a papírra! A levelek fonákját (vagyis ahol a levél erezete jobban kitapintható), ragasztózd be, majd tedd rá a papírra! Jöhet a következő falevél, amíg kész nincs a kép. Ha elkészültél, tegyéél rá egy tiszta papírt, majd a tetejére könyveket, hogy jobban rászáradjon a papírra. Kb. fél óra múlva leveheted, és kiteheted a falra az alkotásaidat.

Őszi nyuszi

Rajzoltam egy piros házat, ki is lakjon benne? Színes őszi falevélből egy nyuszi jó lenne!

Elkezdem a pocakjánál, második a feje, bordó lesz a lábacska, zöld levél a keze!

Hosszú füle sárga, barna, farkincája kerek. Fogd a tollat, rajzolj neki orrot, száját, szemet!

Bartos Erika

27

Élő – élettelen

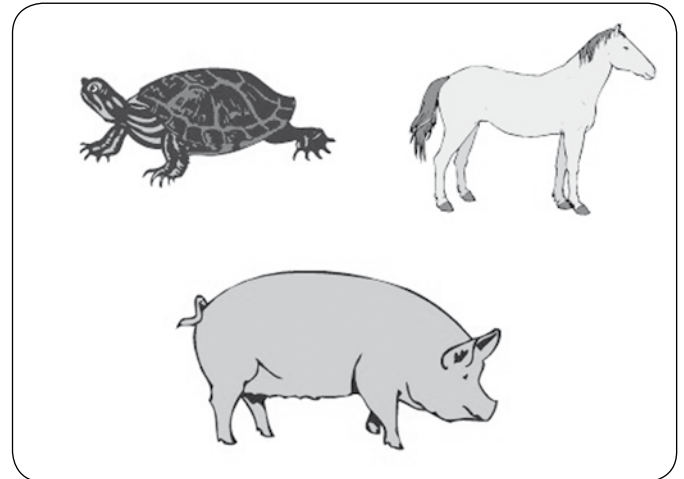

Színezd ki a képen azokat, amelyek élnek!
(Tudod, az élők lélegeznek, növekednek, táplálkoznak, mozognak.)

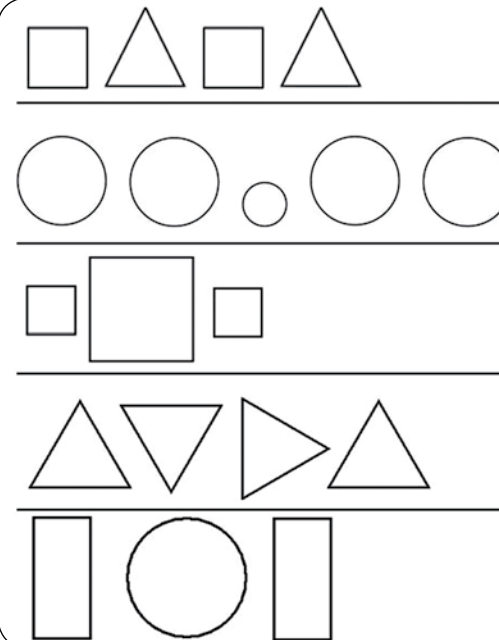

Melyik a helyes?

Egy kislány háziállatot szeretett volna kapni a szüleitől. A mamája és a papája beleegyeztek, de csak akkor, ha nem túl nagy a házi kedvenc, és ha elfér a szobában egy akváriumban. Nézd meg a képet, és találd ki, melyik a megfelelő állat a kislánynak!

Folytasd a sort!

Állatvilág

A mókus

A mókus fán élő, lompos farkú, hegyes fogú rágcsáló. Fűrge, intelligens és mindig éber. Édes kis gombszemével, hosszú, lompos farkával és fűrgeségével mindenkit megnevettet, elkápráztat.

A mókusfélék családja a közepes méretű rágcsálók rendjébe tartozik. A családon belül megkülönböztetjük a fán élő mókusokat, a földimókusokat, a repülő mókusokat, üregmókusokat, mormotákat és ürgéket. Ezek a fajok Amerikából, Európából valamint Afrikából származnak.

Ami az élőhelyüket illeti, tudnod kell, hogy a mókus ott telepszik meg, ahol bőségesen akad számára élelem. A friss fűvel borított területeken vagy rügyszakmákra is megtelepedhet, mivel a mókusok friss hajtásokkal is táplálkoznak. A városokban olyan fákat választanak lakhelyül, ahova fészket rakhatnak,

ahol utódait is felnevelheti. És mi a helyzet a téli hónapokkal? Hová menekülnek a mókusok a hideg elől? Nos, a természet gondoskodott róluk is, mint minden teremtményről. A mókusok télen a fák odúiban keresnek menedéket a hideg elől. A jeges hidegben ezek az odúk kiváló menedékként szolgálnak. Azok a mókusok, amelyek nem találnak odút, a házak padlásain rejtőznek el. Itt nemcsak a hideg elől vannak védve, de az olyan ragadozóktól is, mint a héja, a macska és a kígyó.

Érdekességek a mókusról

A mókusok leginkább növényevők. Dióval, makkal, gabonafélékkel, gyümölcsökkel, mandulával, mogyoróval, narancssal, avokádóval, almával, barackkal, levelekkel, bogyókkal, magvakkal, rügyszakmákkal, gombákkal és még számtalan más gyümölccsel táplálkoznak. Ha emberi települések közelében élnek, megesszik a kutyatápot, ételmaradékokat és szinte bármit, aminek jó illata és íze van. Bár elsősorban növényevőnek számítanak, madártojást, apró rovarokat, békákat, molylepkéket is fo-

gyasztanak. Az élelmet nem eszik meg mind, egy részét elássák a földbe tartaléknak. Egész évben ezt teszik, de a legtöbb élelmet főként ősszel raktározzák el a téli hónapokra, amikor más táplálékhoz már nem nagyon juthatnak. Általában nem élnek tovább 6 évnél.

Tudod-e?

Leginkább nappal aktívak. Nyáron kora reggeltől késő estig az ághegyeken mászkálnak, télen csak délben bújnak elő.

A mókusok agya nem nagyobb egy diónál.

A fogaik folyamatosan nőnek, ezért ágakat, vezetékeket is megrághatnak.

A mókusok cincogó hangokat adnak ki.

Nagyon gyors állatok, a sebességük akár a 30 km/órát is elérheti.

Ha veszélyt éreznek, két lábra állnak és mozdulatlanul figyelnek.

Ugrás közben a farkukkal egyensúlyoznak.

A mókusok akár 30 méteres zuhanást is képesek túlélni.

A mókusok a legtisztább rágcsálók.

A mókus

Egy platánfa mély odújában senkitől sem látott ház van.

Küszöbén egy mókus ül, egymagában, egyedül.

Cseresznyézik eleget, s mindenfélét kötöget.

Amíg eszi a diót: köt közben egy szép trikót;

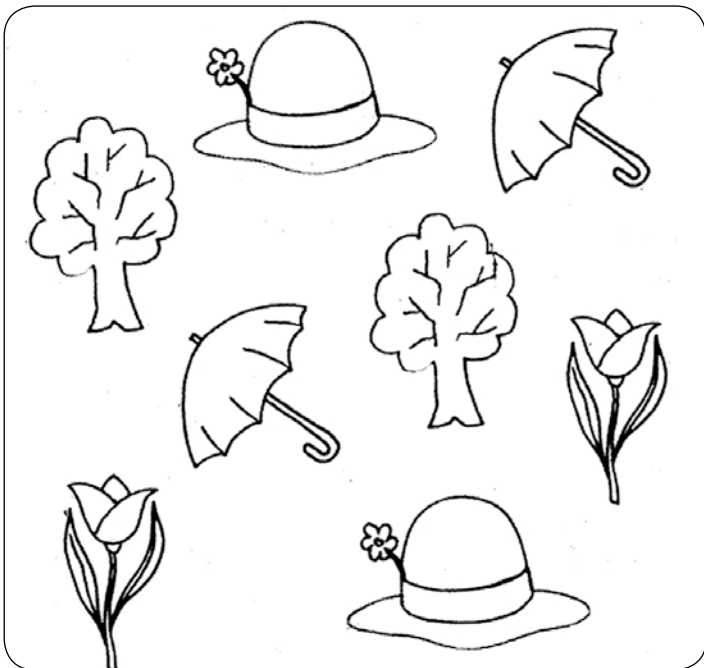
mogyorót is ropogtat, kesztyűt köt, meg zoknikat...

Tőle jöhet a hideg!
Az se baj, ha jön a tél!
Napszálltáig kötöget,
a küszöbön üldögél,
pulóvert köt ügyesen,
s nem fog fázni sohasem!

Jean-Luc Moreau

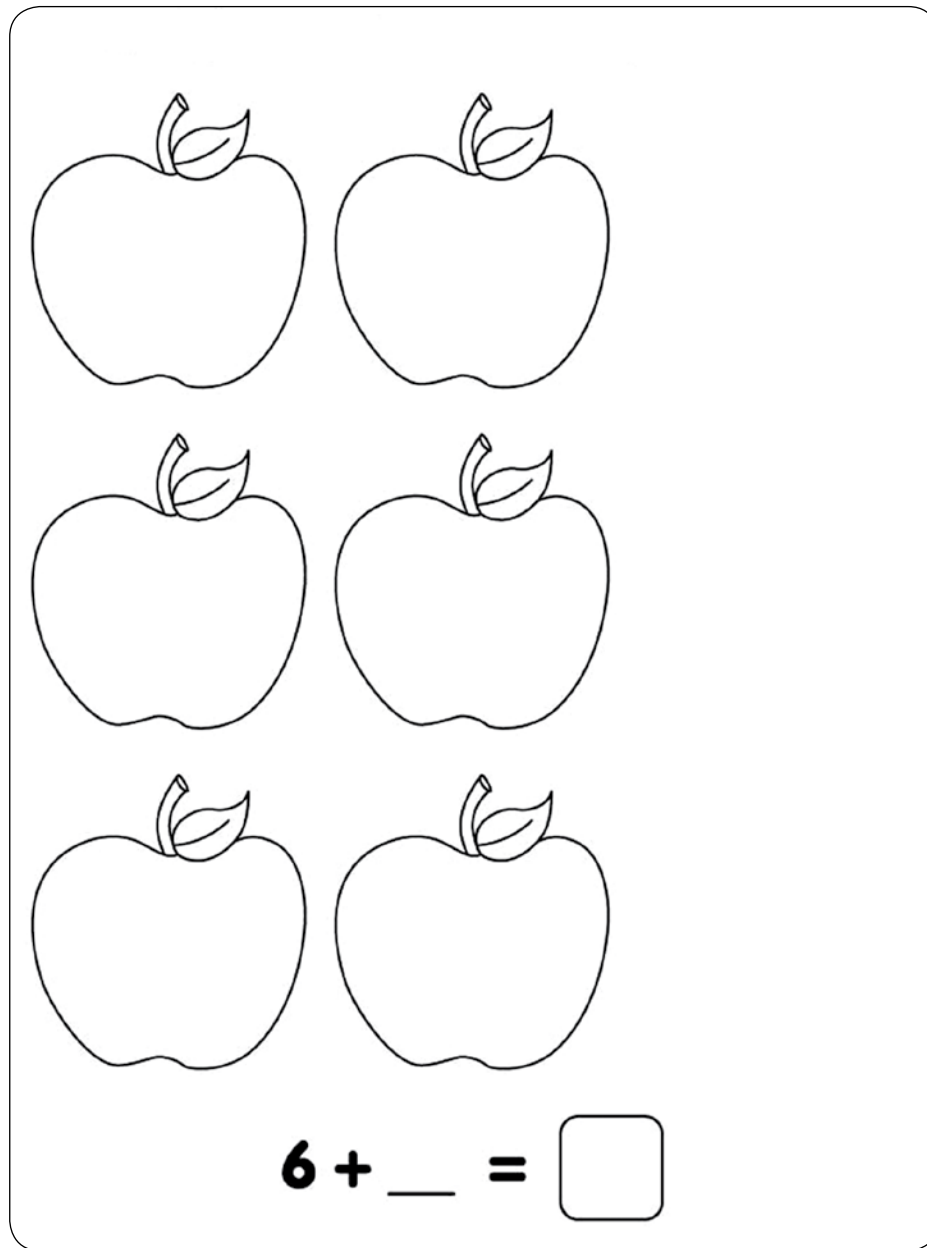

Párosan

Nézd meg jól a képet! Kösd össze a párokat!

Almák

A képen hat alma van. Rajzolj hozzá még háromat! Számítsd ki az összeget, majd színezd ki!

Betűrejtvény

Peti cukorkákat vásárolt. Mindegyik másmilyen ízű. Rakd helyes sorrendbe a betűket, és megtudod, milyen cukorkái vannak Petinek!

Kisképtár

Szabó Dávid

2. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Horváth Ágota

2. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras

Berec Virág

2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Harmat Lili

2. osztály, Magyarkanizsa

Fazekas Lúcia

2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Csábi Szilvia

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Szárnybontogató

A hétfejű sárkány

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy király.

Volt neki egy lánya, akit elrabolt a hétfejű sárkány. A király kihirdette, hogy aki menti a lányát, ahhoz feleségül adja, és a fele királyságát is megkapja. Sokan megpróbálták, de mindannyiukat megette a hétfejű sárkány. Egyszer jött egy szegény legény, aki értett az állatok nyelvén. Meggyőzte a hétfejű sárkányt, hogy neki nem emberlány, hanem sárkánylány való, mire a sárkány elengedte a legénnyel a királylányt.

Nagy lakodalmat csaptak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

**Gellér Igor, 3. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Doroszló**

A farkas, a róka és a nyúl

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lyuk. Abban lakott a róka.

Egy nap éhes lett, ezért elment a faluba. Ott meglátott egy nyulat. Azt mondta neki:

- Most megvagy!
 - Nem ám, nem vagyok meg – válaszolta a nyúl.
- Szaladtak árkon-bokron keresztül, s a róka megszólalt:
- Ne félj, ne félj nyulacskám, nincsen nekem puskám.

– Azt elhiszem, de fogad van – felelte a nyúl.

Meglátta őket a farkas, és így szólt:

- Na, megállj, te ravasz róka, az a nyúl az enyém! Állj meg!
 - Jó, te is, nyúl – mondta a róka.
 - Jó – felelte a nyúl.
- Majd kicsit később a róka kitalálta:
- Verekedjünk meg!
 - Jó, te is maradj itt – mondta a farkas.
 - Jó!

Amikor verekedtek, a nyúl elfutott, ám a róka meglátta és rákiáltott:

– Megállj!

A nyúl a gazdája mellé ugrott, aki lelőtte a rókát és a farkast.

Ha a róka és a farkas nem lett volna ilyen buta, az én mesém is tovább tartott volna.

**Pauzárt Éva, 3. osztály,
Petőfi Sándor iskola, Doroszló**

A szép mosolyért

Egy szép tavaszi napon elmentem a fogorvoshoz, meg kellett csináltatni a fogam a fogszabályzó miatt.

A nagymamámmal mentem. A rendelőben már nagyon rettegtem a foghúzástól. A fogorvos számomra olyan, mintha egy horrorfilmben cseppentem volna bele. Beleültem a kinzószékbe. Abban a pillanatban felment a pulzusom, a szívem hevesen vert. Egy kis tévé volt előttem, erősen próbáltam a zenére figyelni, ami épp a tévében szólt. Ez egy kicsit megnyugtató.

A doktornő kedvesen szólt hozzám, de ennek ellenére nagyon féltem. Először a tükröt vette a kezébe, szemügyre vette a fogaim elhelyezkedését a számban, és megállapította, melyik fogamat kell kihúzni. Három injekciót kaptam. Aztán egy kámpóval megtisztította, majd pedig a foghúzóval hirtelen kirántotta. Abban a pillanatban elkezdtem ordítani a fájdalomtól, de az is lehet, hogy az ijedtségtől, a fejemet pedig hevesen elkezdtem rángatni. A vérzaccokát is kivette, majd gézt helyezett el a fogam helyére. Nagy megkönnyebbülést éreztem, és akkor megígértem magamnak, hogy soha többé nem jövök fogorvoshoz. Ezt azonban tudom, hogy nem lehet betartani, mivel fogorvos nélkül nem lehet élni.

Egyszer így is, úgy is odakerülök.

Rájöttem, hogy mekkora áldozatot kellett hoznom a szép mosolyért és az ápolt fogakért.

**Dunai Albert, 4. osztály
Đuro Salaj iskola, Szabadka**

Hajók, vitorlások

Huttyai István
3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Kiss Csenge
2. osztály, Magyarkanizsa

Takarics Valentin
3. osztály, Sonja Marinković iskola, Szentmihály

Lakatos Dávid
2. osztály, Magyarkanizsa

Majsai Laura
3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Fekete Csaba
1. osztály, Október 18 iskola, Zentagunaras